ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Τ. Νούσσαν. Πάτρας. Ἂν ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη, θὰ σᾶς ἔχομε ἀπαντήσει ἤδη. Ἴδεστε τὰ προηγούμενα φύλλα. Οὐδεὶς παραμελεῖται, οὐδεὶς μένει ἀναπάντητος. Γιατί λοιπὸν παραπονεῖσθε ; Τ ἀ κ ὴ ν Μ α ν ω λ ἀ κ ο ν. Νύφι. Τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Ἐρυθρὸ φυσικά, μὰ δὲν φτάνει ἡ τριφερότης γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα ποίημα, ὅπως δὲν γίνεται λαγός στιφάδο, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ... λαγός !... Ἰδού... διαβάστε τοὺς στίχους σας τυπωμένους καὶ θὰ δῆτε πῶς ἔχουμε δίκηο.

ΕΚΕΙΝΟΣ

Τώρα ποὺ θὰ φύγω,
καὶ θὰ πάω στὰ ξένα,
καὶ θὰ μείνῃς μόνη,
ὦ γλυκειὰ παρθένα,
πές μου τί θὰ γίνῃς
μὲ ποιὸν θὰ ξενυχτᾶς,
καὶ ποῦ θὲ νὰ δίδῃς
τὰ θερμά σου φιλιά.
Μίλησε μὲ ποιὸν
ἐσὺ θὰ βγαίνῃς βόλτα
ποιὸν θὰ καρτερῆς
ἔξω ἐκεῖ στὴν πόρτα ;

ΕΚΕΙΝΗ

Μόνη στὸ τραπέζι
κι' ὅλο συλλογία
θὰ τρέχῃ ὁ νοῦς μου
στὴ γλυκειὰ βραδυά.
Θὰ θυμᾶμαι ἐκεῖνο
τὸ γλυκό... ἄχ ! βραδάκι
π' ἔλαβα τὸ πρῶτο...
ναί, δροσιᾶς φιλάκι
καὶ συχνὰ θὰ κλείω,
ποὺ παρηγοριά μου
θἄχω τὴ μορφή σου
στὴ φτωχὴ καρδιά μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ

Μὴν λυπᾶσαι κόρη
κι' ἂν θὰ χωριστοῦμε
πάλι θὰ ξαναλθω
καὶ θ' ἀγκαλιασθοῦμαι
στοὺς γνωστούς μας δρόμους
ναί... στήνοντες παγίδα
στ' ἔρωτος τὰ φάλτσα
κόρη ἔχε ἐλπίδα.

Ἀ ν α γ ν ὡ σ τ ρ ι α ν. Ἰδού καὶ τὸ τέλος τοῦ σαρκαστικοῦ διηγήματος σας, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκορπίσατε ρίγη συγκινήσεως. Ρίχνουντες εἴσετε σᾶς ἐκφράζουμε θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἔργον τῶν χειρῶν σας, τὸ πρῶτον λογοτεχνικόν ἐργόχειρον σας

ΓΟΝΕΙΣ ΥΙΟΚΤΟΝΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Γέρων λάβε τοῦτο τὸ βαλάντιον καὶ αὔριον μοί τὸ δίδεις, εἶπεν ὁ νέος.

Ὁ γέρος προθύμως ἔλαβεν τὸ παραχορηθὲν εἰς αὐτὸν βαλάντιον.

Τέλος ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἡ γρέα ἑτίμασεν τὴν κλίνην καὶ ὁ ξένος ἔπεσε διὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ ἐπέτροτο φίλη μου εἰς τὸν δυστυχὴν Τάκην νὰ μὴν ξυπνήσῃ πλέον. Ἤτο μιρόον νὰ κοιμηθῇ τὸν ἐόνιον ὕπνον του, ἤτο μηραίον νὰ φονευθῇ ὑπὸ τῶν γονέων του, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ δὲν ἠγάπον ὅπος αὐτὸν καὶ οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των θὰ ἔδιδον χάριν αὐτοῦ.

Τό γεμάτον χρυσῶν νομισμάτων βαλάντιον τοῦ Τάκη διήγυρε εἰς τοὺς γέροντας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τό ἀποκτήσουν ἀλλὰ μέ ποίον τρόπον θὰ ἐγίνοντο κύριοι αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ τόν φονεύσουν.

Νὰ τόν φονεύσουν οὐδέποτε χάριν τοῦ χρυσοῦ νὰ γίνοσι φονεῖς γέροντες ποτὲ οὐδὲ ποτε, ἀλὰ ὅμως καί τόσον χρίμα ! Τέλος ἀπεφασίζουν νὰ τόν φονεύσουν. Εἰσέρχονται ἀθορίβως εἰς τό δομάτιόν του τήν ὥραν ποῦ ἐκοιμάτο καί ἔδοσαν εἰς αὐτόν δύο θανάσιμα πλήγματα.

— "Ἀχ ! ἐγιναν γονεῖς νίοκτόνοι τί τραγικό τέλος ποῦ εἶχε αὐτό τό χαριτομένο παιδί, καὶ ἡ Πηνελόπη, τῆς εἶπα.

— Ναί ! Ναί ! τώρα θὰ ἀκούσεις καί αὐτῆς τὸ τέλος. 'Ο νέος ταλέπορος—ἀρχισε νά μοῦ λέει—μόλης ἠδυνήθη νὰ πῇ !

— "Ἀχ ! μητέρα μου ! "Ἀχ ! πατέρα μου ! Τί ἐπράξατε ! εἶμαι ἐγὼ ὁ Τάκης ! ὁ υἱός σας ! μέ ἐφονεύσατε ! δυστυχής ἐγώ ! ἐπεπροτο νά φονευθῶ ὕφ' ὑμῶν ! ὑπό τῶν προσφιλῶν μου γωνέων ! χαιρετε ! χαίρετε ! διά τελευταίαν φορά ! χαίρε καί σύ Πηνελόπη μου λατρευτή μου ἀγάπη ἦτο μοιραίον νά μήν ἐνοθώμε ! χαίρε !» καί ἐξεπνευσαι.

Τήν ἐπομένην ποῦ ἠκολούθουν τήν κιδίαν τού Τάκη ἕνα μπούμ ἠκούσθη καί ἡ Πηνελόπη ἔπεσε νεκρά ηὐτοκτόνισεν !... Αὐτό ἦτο τό τέλος τῶν ἀτυχῶν ἐρωτευμένων φίλη μου.

Τ έ λ ο ς

[redacted] Τὸ πρὸς τὴν Μὶς Εὐρώπην ποίημά σας, καλύτερο ἀπ' ὅσα ὡς τώρα ἐλάβαμε, μὰ ὄχι καὶ τέλειο. Πιὸ καλὸ τὸ «Ἔλα, Μᾶς Ἤρθ' ἡ Ἄνοιξη», τὸ ὁποῖο καὶ δημοσιεύουμε ἐδῶ. Βεβαιοῦ ὅτι δὲν θ' ἀρκεσθῆτε σ' αὐτό κι' ὅτι θὰ γράψετε καλύτερα, ἀνώτερα, πιὸ ἀμεμπτα ποιήματα στὸ μέλλον. Ἰδοὺ τὸ ποίημα :

"Ἔλα. Μᾶς ἦρθ' ἡ ἄνοιξη, γλυκὰ ψάλλουν τ' ἀηδόνια
σ' ἀκρόκλωνα ἀνθισμένα,
ζευγαρωτὰ χτίζουν φωλιὲς δυὸ-δυὸ τὰ χελιδόνια,
λάλα κι' ἐρωτευμένα.

Μ' ἀγάπης κελαϊδίσματα καὶ μὲ χαρᾶς τραγούδια
οἱ κῆποί μας γιομίζουν,
ἔλα, μᾶς ἦρθ' ἡ "Ἄνοιξη, ἀνθοῦνε τὰ λουλούδια,
κι' οἱ κάμποι λουλουδίζουν.

"Ἔλα. Φυσάει τ' Ἀπριλιοῦ τὸ μυροφόρο ἀγέρι,
ψυχὲς ποὺ μπαλσαμώνει,
τὴν ξένη μου ὅμως τὴν καρδιά, τῆς σκοτεινιᾶς μου ἀστέρι,
ἡ μοναξιὰ ἀργολυώνει.

"Ἔλα λοιπὸν καὶ μὴν ἀργεῖς στὴν πολιτεία πολύ,
ξενητεμένη φίλη,
στὴν ποὺ μὲ ζώνει χειμωνιὰ ἡ "Ἄνοιξη νἀρθῇ
καὶ τὸ φιλί τ' Ἀπρίλη.

Σ. Χ ο ν δ ρ ὁ π ο υ λ ο ν. Σκίαθον. "Ὀχι ἐνδιαφέροντα. Πάντως εὐχαριστοῦμεν. Α. Μ.. Ἰωάννινα. "Ὀχι ἐπιτυχημένο τὸ ποίημά σας. Μὴν γράφετε στίχους. Ἀκοῦστε τὴν φιλική αὐτὴ συμβουλή μας. Λ ὁ ρ ι ν Μ ι ρ ὁ μ π ι τ α. Ἐνταῦθα. "Ὀχι καλοί οἱ στίχοι σας. Ν. Τ σ α μ π ῆ ν. Τὸ διήγημά σας ἐντελῶς ἀτεχνο. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ...«χ ω ρ η ν η θ ῆ» (καταχωρηθῇ θέλετε νὰ εἴπετε) ἀμέσως στὸ περιοδικόν, ἀφοῦ μάλιστα «ἀ κ ο λ ο ύ θ ε τ ο» εἶνε δηλαδὴ μισό, χωρὶς τέλος ; Ἡ. Π ι λ ἀ δ ε ι ο ν. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλό, ἐν τῷ συνόλῳ του, μὰ δείχνει πῶς ξέρετε νὰ λογοτεχνῆτε, πῶς ξέρετε ν' ἀφηγῆσθε καὶ νὰ περιγράφετε πολὺ-πολὺ καλά. Σᾶς συγχαίρομε γι' αὐτό. Εἴσθε πράγματι 16 ἐτῶν ; Γράφετε λοιπὸν καὶ ἐλπίζετε. Πιὸ πολὺ δὲ διαβάζετε. "Ἔτσι μονον θὰ προκόψετε, ἀγαπητέ, μικρέ φίλε... Λ. Θ ε ο δ ω ρ ὁ π ο υ λ ο ν. Ἐνταῦθα. Ἴδεστε προηγούμενα φύλλα. Σ' ὅλους ἀπαντᾶμε. Ν. Σ κ ὁ ν δ ρ α ν. Ἀ ν θ. Κ ρ ι ν έ α ν. Μεσολόγι. Γιὰ τὰ καλά, τὰ εὐγενικά, τὰ φιλικὰ λόγια σας θερμὰ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Εἴμαστε βέβαιοι πῶς οἱ ἀγαπητοί μας ἀναγνῶσται θ' ἀνεγνώριζαν πόσο δικαία ἦταν ἡ πεντηκοντάλεπτη αὔξησι τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου καὶ νὰ ποῦ ὅλοι τὴν δέχτηκαν ἀνώδυνως. "Ἔτσι ἐνιαχυόμεθα ὁτὸ ἔργο μας καὶ μποροῦμε νὰ κάνουμε κάθε βελτίωσι. Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν. Χ. Β ο υ τ σ ι ν ἀ ν, Ἀργοστόλι. Πολὺ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καλοσύνη σας, γιὰ τοὺς κόπους σας, τὴν προθυμία σας. Τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας βιβλία ὄχι χρήσιμα. Τοῦ πρώτου ἔγουμε καὶ τοὺς τρεῖς τόμους. Τὸ ἀγγλικὸ ὄχι ἐνδιαφέρον. Ζητᾶτε κυρίως πλὴν τῶν φιλολογικῶν, ἱστορικά, διάφορα Ἑπτανησιακὰ φυλλάδια, φεῖγ βολὰν σατυρικὰ ἢ πολιτικά, παλαιὰ Ἑπτανησιακὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας. Β. Λ ἰ τ σ η ι, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Ἀ ρ. Μ α σ τ ρ ο κ ὼ σ τ α ν, Ἅγιον Λαυρέντιον. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὰ φύλλα ποὺ σᾶς λείπουν θὰ στείλετε μονάχα τὸ ἀντίτιμό τους. Ἡ ὀρθογραφία τῶν λέξεων τῆς δημώδους ποὺ ἀναφέρετε θὰ μείνῃ πολὺν ἀκόμα καιρὸ δίπλη, ἀμφίβολος. Γιατί καθένας γράφει τὶς λέξεις αὐτές ἢ σύμφωνα μὲ τὴ γραμματική τῆς δημώδους ἢ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια καὶ τὸ μάτι του. Μικρὸ δ-μως τὸ κακό... Τὸ τραγοῦδι τοῦ γαϊδάρου ὄχι καὶ τόσο κατάλληλο. Τὸ ἄλλο ἔχει δημοσιευθεῖ στὸ «Μπουκέτο».

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπημένον τέρον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

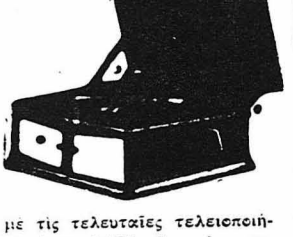

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχῆστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντες τὶς ὡρκιέτερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον με τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά :

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φίλωνος 48
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84
ΒΟΛΟΣ: Ἑρμοῦ 111